

– Egy cseléd előbb megtanulja a verset, mint te! Példát vehetsz róla.

Gina tudta, most odébb kell állnia, mert a bíróné, ha egyszer hozzákezdett, sokáig dorgálja majd Ferkót, és őt dicséri majd. Utóbbtól elrestellte magát, a fiút meg őszintén sajnálta. Kátival elbújtak a ház mögött, amíg el nem vonult a vihar. Közben persze Kati odavetőleg megkérdezte:

– Hogyan tudad megjegyezni az egész verset, te lány?

– De hát annyiszor elmondták odabent! Egész délután ettől zengett a ház – legyintett Gina.

Az eset mély nyomot hagyott a bírónében. Figyelni kezdte a kis cselédet. Észrevette Gina törekvését, hogy tökéletesen végezze a munkáját. Láta, hogy nem igyekszik gyorsan dolgozni, és megdöbbenette a precizitása.

Egyik este a bíró fáradtan érkezett haza. Leültek vacsorázni. A bíróné tudta, urával csak étkezés után érdemes beszélgetni. Addig a férfit teljesen lekötötte az evés – jobban mondva a zabálás. Tehát amikor a bíró már mindent magába tömött és elégedetten dőlt hátra a székén, a bíróné elmesélte neki a verstanulás történetét. Eléggé nehezen ért célt, mert a férfi teljesen elmerült a lusta Ferkó szidalmazásában. Az asszony hiába kísérelte meg megakasztani a szóözönt, be kellett látnia, hogy egy jogász mellett várnia kell, míg az elmondja a magáét.

Kivárta a sorát, és egy lélegzetvételenyi szünetben megszólalt:

– Vétek egy ilyen jó fejű és ügyes kezű kislánynak cselédkednie. Hallottam, hogy a patikus barátod kiségtőt keres.

Csend. A bíró nem volt ostoba ember, de tele volt a gyomra, fáradt is volt. Végül felfogta felesége szándékát, és nagyot szusszanva kibökte:

– Jó. Holnap beszélök a gyógyszerésszel a kislány ügyében.

A bíróné csendes elégedettséggel ment ki az ebédlőből. Szólt a lányoknak, leszedhetik az asztalt. Ginának nem is említette az ötletét. Olyan kiszámíthatatlanok a férfiak. Miért okozzon feleslegesen csalódást a kislánynak?

Másnap a bíró még a szokottnál is később és furesán csillogó szemmel érkezett haza. Felesége kérdő pillantására csak annyi jött ki belőle:

– Jártam a patikusnál. Nála mindig inni kell.

Ezután azonban ismét ki kellett várni a megfelelő időt. És az idő lassan vánszorgott. Az enyhén beborozott bíró mintha nagyon távol járt volna. Majd felállt a vacsoraasztaltól:

– Ki kell szellőztetni a fejemet, járok egyet.

Mivel nem kapott választ, rámeredt a feleségére, és váratlanul megváltozott az arca. Ez a merev, igazságosz-

tó arc nehezen fejezte ki gazdája érzelmeit. Most sem igazán lehetett tudni, grimaszol vagy mosolyog a bíró. Talán mindkettő. Mielőtt sétára indult volna, még annyit szólt:

– A patikus várja a kis szolgálót. Ki fogja próbálni – mondta, szusszant egyet, és elindult az ajtó felé.

A bíróné nem mert örülni, csak ült a helyén. Csak akkor mozdult meg, amikor ura végre eltávozott. Ginát a ház mögötti szímben találta, amit nyári konyhának is használtak. Éppen száraz kenyeret darált prézlinek. Azonnal abbahagyta a daráló tekerését, lesimította a kötényt, megtörölte a kezét, és várakozóan nézett az asszonyra. Vajon mi járatban van? Ilyenkor már nemigen szokták odakint látni.

– Holnap reggel átmész a gyógyszerész úrhoz. Megmondod, te vagy az, akit a férjem ajánlott neki.

Gina szeme elkerekedett.

– A nagyságos úr ajánlott engem?

– Igen, és én teljesen egyetértek veled – válaszolta az asszony. – Te többre való vagy annál, hogy cselédként szolgálj.

Gina lehajtotta a fejét. Nem tudott még örülni a hírnék. Megriasztotta az előtte megnyíló újabb ismeretlen világ. Ne felejtjük el, még gyerek volt.

Végül erőt vett magán, nagyot nyelt, és a bíróné szemébe nézve megszólalt:

– Hazamegyek, elmondom édesanyámnak.
– Menj csak – bölintott az asszony. És a dolgok elindultak a maguk útján. Gina hazaballagott. Édesanyja meglepődött a látogatásán:

– Jaj, istenem, csak nincsen veled valami baj, kislányom?

Gina előbb csendesen elmosolyodott, de aztán kitört belőle:

– Képzelve, édesanyám, a bíró beajánlott a gyógyszerész úrnak. A gyógyszerertárban fogok dolgozni.

– Ez csodálatos! – csapta össze a kezét az asszony, aki messze földön híres volt gyógyító főzeteiről, és lelke mélyén a gyógyszerészetet rokon szakmának tekintette.

– Istenem, Gina, okos ember mellé kerülsz! Vele fogsz dolgozni. El se hiszem.

*

Másnap reggel Gina bekopogott a még bezárt gyógyszerertár ajtaján. A sokadik kopogás után valami mozgást hallott belülről. Kulcs zörgött, és maga Törő Pál úr, a gyógyszerész nyitott ajtót. Középmagas, loboncos fekete hajú ember, szigorú szemüveggel.

– Jó reggelt, hölgyem! – zendült meg mély hangja. – Te leszel az új segítségem?

Gina meg sem tudott mukkanni, de bölintott.

